

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **A. M.**, bývajúcej v Š., zastúpenej Mgr. J. K., advokátkou so sídlom v K., proti žalovanému **J. S.**, bývajúcemu v O., **o náhradu škody**, za účasti vedľajšej účastníčky na strane žalovaného S., so sídlom v B., zastúpenej A., a.s., so sídlom v B., vedenej na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 7 C 346/1996, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. júna 2012 sp. zn. 6 Co 269/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žalovanému a vedľajšej účastníčke náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice - okolie rozsudkom z 26. marca 2010 č.k. 7 C 346/1996-421 v spojení s doplniacím rozsudkom z 1. júla 2011 č.k. 7 C 346/1996-458 zaviazal žalovaného v lehote 15 dní zaplatiť žalobkyni **1/** sumu 533,89 € titulom náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti (ďalej len „náhrada za stratu na zárobku“) za obdobie od 1. januára 2004 do 31. júla 2004 a žalobu v prevyšujúcej časti nad 533,89 € za obdobie od 1. januára 2004 do 31. júla 2004 zamietol, **2/** sumu 3 579,76 € titulom náhrady za stratu na zárobku za obdobie od 1. augusta 2004 do 31. decembra 2009 a žalobu v prevyšujúcej časti nad 3 579,76 € za obdobie od 1. augusta 2004 do 31. decembra 2009 zamietol, **3/** platiť žalobkyni od 1. januára 2010 do budúca mesačne po 84,17 € a v prevyšujúcej časti nad 84,17 € žalobu zamietol, **4/** v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania za obdobie od 1. októbra 1993 do 1. januára 2010 žalobu zamietol, **5/** rozhodol o náhrade trov konania účastníkov a o náhrade trov štátu. V odôvodnení poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach

z 27. marca 2007 sp. zn. 6 Co 453/2006, ktorým bola žalobkyni právoplatne priznaná náhrada za stratu na zárobku počas práceneschopnosti v súvislosti s poškodením zdravia žalobkyne pri dopravnej nehode, ktorá sa stala 17. mája 1992 zavinením žalovaného v rozsahu 90 %. Pokiaľ ide o žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 1. januára 2004 do 31. júla 2004 vychádzal z ustanovenia § 447 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. júla 2004 a výšku tejto náhrady určil ako rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobkyne upraveným podľa príslušných nariadení vlády vo výške 252,73 € a jej invalidným dôchodkom poberaným do 31. januára 2004 vo výške 162,58 € a od 1. februára do 31. júla 2004 vo výške 169,08 €; výšku náhrady za uvedené obdobie stanovil celkovo sumou 533,89 € a žalobu v tejto časti nad túto sumu zamietol. Pri rozhodovaní o nároku žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 1. augusta 2004 do 31. decembra 2009 postupoval podľa zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (§ 89 ods. 1) a § 447 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. augusta 2004 a výšku náhrady za uvedené obdobie stanovil celkovo sumou 3 506,85 € a žalobu v tejto časti nad túto sumu zamietol. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku od 1. januára 2010 do budúca, túto určil sumou 84,17 € mesačne a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V časti, ktorou sa žalobkyňa domáhala priznania úrokov z omeškania žalobu zamietol z dôvodu, že zákon možnosť priznania úrokov z omeškania pri úrazovej rente neupravuje. Výrok o náhrade trov konania a trov štátu odôvodnil § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 26. júna 2012 sp. zn. 6 Co 269/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s doplnčacím rozsudkom **1/** potvrdil vo výroku o zamietnutí žaloby ohľadne nároku na náhradu za stratu na zárobku nad priznanú sumu 533,89 € za obdobie od 1. januára 2004 do 31. júla 2004, **2/** zmenil vo výroku o zamietnutí žaloby ohľadne nároku na náhradu za stratu na zárobku nad priznanú sumu 3 579,76 € za obdobie od 1. augusta 2004 do 31. decembra 2009 tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni ešte 2 178,81 € a v prevyšujúcej časti nad celkovo priznanú sumu 5 758,57 € (3579,76 + 2178,81) žalobu zamietol, **3/** zmenil vo výroku o náhrade za stratu na zárobku od 1. januára 2010 do budúca tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu za obdobie od 1. januára 2010 do 30. júna 2012 vo výške 3 219,26 € a od 1. júla 2012 jej platiť po 110,90 € mesačne; vo zvyšku v tejto časti žalobu zamietol, **4/** zrušil rozsudok a doplnčací rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o úrokoch z omeškania a vo výroku o náhrade trov konania účastníkov a trov štátu a vec v rozsahu zrušenia vrátil

prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V celom rozsahu sa stotožnil s postupom súdu prvého stupňa pri výpočte náhrady za stratu na zárobku za obdobie od 1. januára 2004 do 31. júla 2004. Ním určenú výšku náhrady 533,89 € za uvedené obdobie považoval za správnu; preto rozsudok súdu prvého stupňa v časti zamietnutia žaloby nad túto sumu potvrdil. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 1. augusta 2004, v tejto časti nepovažoval rozsudok prvostupňového súdu za správny, nakoľko uvedený nárok nesprávne právne posúdil, keď na danú vec nesprávne aplikoval § 293e ods.1 až 3 zákona č. 461/2003 Z.z. Uviedol, že novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 404/2004 Z.z. s účinnosťou od 1. augusta 2004 zmenila právnu úpravu náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti tak, že táto náhrada sa posudzuje a jej výška sa určuje rovnako ako suma úrazovej renty podľa zákona č. 461/2004 Z.z. o sociálnom poistení. Vzhľadom na to treba pri určení náhrady za stratu na zárobku podľa § 447 Občianskeho zákonníka vychádzať zo sumy, v akej táto náhrada patrila žalobkyňa k 1. augustu 2004 (2 520 Sk) a túto valorizovať podľa § 82 zákona č. 461/2004 Z.z. Ustanovenie § 879h Občianskeho zákonníka totiž predpokladá, že dňom 1. augusta 2004 sa naďalej vypláca náhrada priznaná k 31. júlu 2004 a táto sa následne valorizuje, čím je zachovaná kontinuita v minulosti priznanej náhrady za predpokladu, že nárok na jej výplatu trvá k 1. augustu 2004. Podľa výpočtu v zmysle vyššie uvedeného a zohľadnení 10 % spoluzavinenia žalobkyne určil náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 1. augusta 2004 do 31. decembra 2009 (podľa špecifikácie v odôvodnení) celkom vo výške 5 758,57 €. Keďže však žalobkyni bola súdom prvého stupňa z tohto titulu priznaná suma 3 579,76 €, v zmysle § 220 O.s.p zmenil v tejto časti zamietajúci rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobkyni priznal vzniknutý rozdiel, t.j. ešte 2 178,81 € a v prevyšujúcej zamietajúcej časti (nad sumu 5 758,57 €) za uvedené obdobie rozsudok podľa § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok súdu prvého stupňa nepovažoval za správny ani v časti, pokiaľ žalobkyni priznal náhradu za stratu na zárobku od 1. januára 2010 do budúcnosti len vo výške 84,17 € mesačne. Mal za to, že od 1. januára 2010 patrí žalobkyni náhrada za stratu na zárobku vo výške 105,46 €, od 1. januára 2011 vo výške 107,36 €, od 1. januára 2012 vo výške 110,90 €. Preto v časti, ktorou bola súdom prvého stupňa žalobkyni priznaná náhrada za stratu na zárobku od 1. januára 2010 do budúcnosti vo výške 84,17 € mesačne, rozsudok zmenil tak, že od 1. januára 2010 priznal žalobkyni splatnú náhradu k 30. júnu 2012 v sume 3 219,26 € a od 1. júla 2012 vo výške 110,90 € mesačne; v prevyšujúcej zamietajúcej časti rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. Pokiaľ ide o výrok prvostupňového rozsudku o úrokoch

z omeškania, v tejto časti rozsudok zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že v dôsledku nepreskúmateľnosti rozsudku bola žalobkyni odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Vzhľadom k zrušeniu rozsudku prvostupňového súdu v uvedenej časti súčasne zrušil aj súvisiace výroky o náhrade trov konania účastníkov a trov štátu.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu, okrem jeho zrušujúceho výroku, podala žalobkyňa dovolanie, v ktorom namietala, že postupom oboch súdov nižších stupňov jej bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že ich rozhodnutia pre nedostatok dôvodov sú nepreskúmateľné. Ďalej namietala nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ako i nesprávne právne posúdenie veci, keď súdy pri výpočte náhrady za stratu na zárobku nesprávne vychádzali z pôvodného pravdepodobného zárobku po odpočte spoluzavinenia žalobkyne vo výške 3 769 Sk (125,11 €) ku dňu 1. októbra 2003, pričom valorizáciou v zmysle výpočtového mechanizmu podľa platného právneho poriadku a uplatňovaného zo strany A., a.s., táto suma dosiahla po odpočte spoluzavinenia 210,30 €. Vyčítala odvolaciemu súdu, že sa stotožnil so zmätočným znaleckým posudkom znalca Ing. C. a neprihliadol na námietky voči nemu vznesené už v konaní pred súdom prvého stupňa, v ktorom bol znalcom protizákonne upravený pravdepodobný zárobok, o výške ktorého už raz súd právoplatne rozhodol. Podľa jej názoru, ak valorizačný mechanizmus v období do 31. decembra 2003 určil výšku straty na zárobku, potom takto určená suma vo výške 10 386,51 Sk (344,77 €) po odpočte spoluzavinenia (10 %) vo výške 310,30 € musí jej patriť aj po 1. januári 2004. Z uvedených dôvodov preto žiadala, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu, okrem jeho zrušujúceho výroku, a v tejto časti aj rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný ani vedľajšia účastníčka sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Jeho úpravou v občianskom súdnom konaní je dotknutý princíp nezmeniteľnosti a záväznosti rozhodnutí súdov, ktoré nadobudli právoplatnosť. Dovoláním preto možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon výslovne pripúšťa (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Prípustnosť dovolania proti takémuto zmeňujúcemu rozsudku je založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. O rozdielne rozsudky ide vtedy, ak okolnosti významné pre rozhodnutie veci posúdili oba sudy rozdielne, v dôsledku čoho odlišne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli rozdielne právne posúdenie veci, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale záver súdu odlišne konštituujujúci alebo deklarujúci práva a povinnosti v právnom vzťahu účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko (vzájomný vzťah rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa v tom zmysle, či práva a povinnosti účastníkov v danom právnom vzťahu posúdili odlišne). Významné nie je ani to, či výroky rozsudkov súdov oboch stupňov sú alebo nie sú odlišne naformulované – aj v tomto zmysle je rozhodujúce obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako (zhodne), nejde o zmeňujúci rozsudok, ale o potvrdzujúci rozsudok.

Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu (už skôr) vysloveného v tejto veci (viď § 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Žalobkyňa dovolaním napadla viaceré výroky rozsudku odvolacieho súdu, preto dovolací súd otázku prípustnosti dovolania proti jednotlivým výrokom riešil samostatne.

I.

Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu.

Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku – či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (objektívna prípustnosť dovolania je vymedzená ustanoveniami § 236 až § 239 O.s.p., určujúcimi podmienky, v prípade splnenia ktorých je dovolanie prípustné).

Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie – či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnutelnému týmto opravným prostriedkom). Takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol dovolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery.

Záver o tom, že podané dovolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o oboch stránkach jeho prípustnosti (tak objektívnej, ako aj subjektívnej); posúdenie subjektívnej prípustnosti dovolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti dovolania. Ak dovolací súd dospeje k záveru, že dovolateľ nie je z určitého dôvodu subjektívne oprávnený podať dovolanie, nie je potrebné ďalej skúmať, či jeho dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu znaky niektorého z rozhodnutí uvedených v § 236 až § 239 O.s.p.

V danom prípade sú dovolaním napadnuté aj výroky rozsudku odvolacieho súdu, ktorými bol zmenený prvostupňový rozsudok v jeho zamietajúcich častiach tak, že **1/** žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobkyni náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 1. augusta 2004 do 31. decembra 2009 ešte vo výške 2 178,81 (súd prvého stupňa žalobkyni priznal 3 579,76 €), **2/** žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobkyni náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 1. januára 2010 vo výške 105,46 € mesačne, od 1. januára 2011

vo výške 107,36 € mesačne a od 1. januára 2012 vo výške 110,90 € mesačne do budúca oproti súdom prvého stupňa priznanej náhrady 84,17 € mesačne. Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania bolo potrebné vziať na zreteľ to, že žalobkyňa z procesného hľadiska (ktoré je v tomto zmysle rozhodujúce) nemôže byť negatívne dotknutá rozhodnutím, ktorým bolo vyhovené jej žalobe nad sumy priznané súdom prvého stupňa. Keďže v danom prípade dovolateľka po (rozhodujúcej) procesnej stránke nebola negatívne dotknutá napadnutým výrokom rozsudku, z procesného hľadiska jej týmto výrokom nebola spôsobená ujma na jej pomeroch, v uvedenom rozsahu je teda dovolanie podané tým, kto na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku nie je subjektívne oprávnený. Preto dovolací súd dovolanie žalobkyne smerujúce proti vyššie označeným výrokom **1/**, **2/** rozsudku odvolacieho súdu odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

II.

Dovolanie žalobkyne v častiach smerujúcich proti výrokom, ktorými odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zamietajúci žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala **1/** priznania náhrady za stratu na zárobku za obdobie od 1. januára 2004 do 31. júla 2004 nad súdom prvého stupňa priznanú sumu 533,89 €, **2/** priznania náhrady za stratu na zárobku za obdobie od 1. augusta 2004 do 31. decembra 2009 nad súdom prvého stupňa a odvolacím súdom priznanú sumu 5 758,57 € (3579,76+2178,81), **3/** priznania náhrady za stratu na zárobku za obdobie od 1. januára 2010 do budúca nad odvolacím súdom priznanú sumu 105,46 € mesačne od 1. januára 2010, 107,36 € mesačne od 1. januára 2011, 110,90 € mesačne od 1. januára 2012 do budúca, potvrdil, podáva osoba (subjektívne) oprávnená podať dovolanie proti uvedeným výrokom, ale smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Prípustnosť dovolania proti uvedeným výrokom rozsudku odvolacieho súdu nemožno vyvodit' z § 238 ods. 1 O.s.p. ani z § 238 ods. 3 O.s.p. (viď dôvody uvedené vyššie). Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani v tejto časti procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je právne významné samotné tvrdenie účastníka o existencii určitej procesnej vady, ale až zistenie, že k namietanej vade skutočne došlo.

Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľky je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidí v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, spočívajúceho v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia nedostatočne vypořiadal s jej odvolacou námietkou, týkajúcou sa nesprávnosti pri určení pravdepodobného zárobku prvostupňovým súdom, ako i zmätočnosti znaleckého posudku, z ktorého záverov súd prvého stupňa pri rozhodovaní vychádzal.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod). Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobkyni bolo niektoré z týchto práv odňaté, prípustnosť dovolania preto ani z uvedeného ustanovenia nemožno vyvodiť.

Nedostatočné odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (tzv. nepreskúmateľnosť), na ktorom dovolateľka prípustnosť dovolania založila, nie je vadou konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj rozsudok najvyššieho súdu z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998). Takáto procesná vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd len pre úplnosť dodáva, že kritériom pre posúdenie (ne)preskúmateľnosti rozhodnutia je splnenie náležitostí odôvodnenia ustanovených zákonom. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní teda nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (II. ÚS 78/05).

Žalobkyňa v dovolaní namieta, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania znalcom Ing. C.. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu z 28. februára 2011 sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a z 31. marca 2011 sp. zn. 2 Cdo 29/2011). Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z jeho charakteru vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva (§ 243a ods. 2 O.s.p.), preto dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov. Pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – viď § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Dovolateľka namietala i správnosť právnych záverov zaujatých súdmi nižších stupňov, teda nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov

ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže žalobkyňou bol tento dovolací dôvod uplatnený v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov. Pre úplnosť dodáva, že názor, v zmysle ktorého nesprávne právne posúdenie veci nie je procesnou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., je zhodne zastávaný všetkými senátmi občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (viď napríklad R 54/2012, ale aj ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalobkyne podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné. So zreteľom na to jej mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní boli úspešní žalovaný a vedľajšia účastníčka, ktorým vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný ani vedľajšia účastníčka v dovolacom konaní nepodali návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania, preto im ich náhradu dovolací súd nepriznal (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. mája 2013

JUDr. Daniela S u ě a n s k á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková